

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Sa/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8021200142
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Mruškovičová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8021200142.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, sudkyňou JUDr. Ľuboslavou Mruškovičovou, v právnej veci žalobkyne L. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XX, P., zastúpenej JUDr. Matúšom Lemešom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie, ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 18. januára 2021 číslo: XXXXX-X/XXXX-BA na základe správnej žaloby, takto

rozhodol:

Žalobu zamietla.

Náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

I.

1. Preskúmaným rozhodnutím zo dňa 18.01.2021 rozhodla žalovaná ako príslušný odvolací orgán o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad zo dňa 01.04.2020 č. XXXX/XXXX-PP-DvN (ďalej len rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu) tak, že podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len zákona) odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia citovala § 218 ods. 1, 2 zákona a uviedla, že dňa 01.04.2020 vydal prvostupňový správny orgán rozhodnutie, na základe ktorého podľa § 104 ods. 1 písm. a) zákona a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie s tým, že žalovaná odvolacie námietky konkretizovala.

4. Ďalej uviedla, že v zmysle § 104 ods. 1 zákona poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

5. Podľa § 104 ods. 6 zákona rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

6. Podľa čl. 61 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti,

v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dób poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

7. V zmysle čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia.
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

8. V zmysle čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej vete odseku 2 (úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu) poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

9. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

10. Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) sa určuje centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroj ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

11. Podľa Oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad, číslo: P K./XXXX/XXXXX, zo dňa 5. marca 2020, navrhovateľka bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 1. marca 2020. Žiadosť o dávku v nezamestnanosti si uplatnila v Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad, dňa 23. marca 2020.

12. V období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 1. marca 2016 do 29. februára 2020, navrhovateľka nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by jej bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V zmysle § 104 ods. 1 zákona na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľka v zmysle § 104 ods. 1 zákona nespĺnila základnú podmienku priznania nároku na dávku v nezamestnanosti.

13. Podľa spisového materiálu pracovala navrhovateľka v posudzovanom období na území iného členského štátu Európskej únie - Rakúska. V tejto súvislosti uvádzame, že na preukázanie dób poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu Európskej únie je potrebné príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu Európskej únie, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou.

14. Vo formulári U1, zo dňa 4. marca 2020, príslušná rakúska inštitúcia osvedčila ohľadom navrhovateľky nasledovné údaje

v bode 2.1.1 - obdobie poisteného zamestnania

- od 1. decembra 2014 do 12. februára 2015
- od 18. decembra 2016 do 8. januára 2017
- od 13. marca 2017 do 31. augusta 2019
- od 11. novembra 2019 do 29. februára 2020

v bode 2.1.4- obdobie považované za obdobie poistenia

- od 9. januára 2017 do 3. marca 2017 - poberanie nemocenskej dávky

v bode 2.2.1 - obdobie nepoisteného zamestnania

- od 1. októbra 2019 do 18. novembra 2019

v bode 2.2.2 - obdobie nepoistenej samostatnej zárobkovej činnosti

- od 11. novembra 2010 do 31. mája 2012
- od 6. decembra 2013 do 31. marca 2014

v bode 3.2 - dôvod ukončenia zamestnania

- ukončenie vzájomnou dohodou zamestnanca a zamestnávateľa

v bode 5.1 - obdobie poberania dávky v nezamestnanosti

- od 18. júla 2016 do 2. septembra 2016
- od 5. septembra 2016 do 21. októbra 2016
- od 27. októbra 2016 do 2. decembra 2016
- od 1. septembra 2019 do 10. novembra 2019

v bode 6.2 držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože nepožiadal o export dávky v nezamestnanosti.

15. Nakoľko v konaní o dávke v nezamestnanosti navrhovateľka preukázala v posudzovanom období dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, bola Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad, povinná posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

16. V zmysle čl. 61 ods. 2 základného nariadenia je možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené v článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, t. j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky /v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia/.

17. Navrhovateľka bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Rakúska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie.

18. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb navrhovateľky na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených navrhovateľkou v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti a v podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré boli Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad, predložené dňa 23. marca 2020. Rovnako boli zohľadnené aj informácie uvedené navrhovateľkou do zápisnice, zo dňa 31. marca 2020.

19. Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby je v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov - podľa údajov, ktoré navrhovateľka uviedla do zápisnice, zo dňa 31. marca 2020, sa na území Rakúska prerušovane zdržiavala od novembra

2010 do februára 2020, t. j. v období trvajúcim takmer 10 rokov. V rámci tohto obdobia sa na území Slovenska zdržiavala od júna 2012 do decembra 2013 (rok a pol), od apríla 2014 do decembra 2014 (8 mesiacov) a od februára 2015 do júna 2016 (rok a 4 mesiace);

b) situáciu navrhovateľky vrátane:

povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy - z informačného systému Sociálnej poisťovne bolo zistené, že pred odchodom do zahraničia bola navrhovateľka naposledy poistená v nezamestnanosti na území Slovenska z pracovného pomeru, ktorý trval od 8. novembra 2006 do 2. mája 2007. Z údajov, ktoré navrhovateľka uviedla do zápisnice, zo dňa 31. marca 2020, ale aj z formulára U1, ktorý príslušná rakúska inštitúcia osvedčila dňa 4. marca 2020, je zrejmé, že navrhovateľka sa od novembra 2010 orientovala na rakúsky pracovný trh (s výnimkou obdobia od 10. marca 2015 do 14. mája 2015, kedy bola v pracovnoprávnom vzťahu na území Slovenska). V období od novembra 2010 do februára 2020 bola navrhovateľka opakovane zamestnaná na území Rakúska, vykonávala samostatnú zárobkovú činnosť na území Rakúska a poberala viaceré sociálne dávky podľa rakúskych právnych predpisov (nemocenskú dávku a opakovane dávku v nezamestnanosti). Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 23. marca 2020 navrhovateľka uviedla, že jej posledné zamestnanie na území Rakúska trvalo od 11. novembra 2019 do 29. februára 2020. Tento pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú a bol ukončený dohodou zamestnanca a zamestnávateľa (z dôvodu návratu navrhovateľky na Slovensko). Súčasne navrhovateľka uviedla, že počas pobytu v Rakúsku si zamestnanie na území Slovenska nehľadala. Uvedenú pracovnú situáciu navrhovateľky v Rakúsku, predchádzajúcu uplatneniu nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, možno hodnotiť ako pomerne stabilnú s jednoznačnou prioritnou a opakovanou orientáciou na rakúsky pracovný trh;

- jej rodinného stavu a rodinných väzieb - navrhovateľka sa na území Rakúska zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - deťmi (dcéra od septembra 2016 do februára 2020 navštevovala základnú školu na území Rakúska, od marca 2020 plní povinnú školskú dochádzku na Slovensku; pinoletý syn aj po návrate navrhovateľky na Slovensko ostal v Rakúsku, kde vykonával zárobkovú činnosť). Do zápisnice, zo dňa 31. marca 2020, navrhovateľka uviedla, že do Rakúska odchádzala za otcom detí a taktiež, že na Slovensko sa vrátila z dôvodu ukončenia vzťahu. Na území Rakúska pracovne pôsobí aj navrhovateľkin otec a jej súrodenci, matka sa zdržiava na území Slovenska. Počas výkonu zárobkovej činnosti na území Rakúska sa navrhovateľka na Slovensko vracala približne 6-krát ročne;

- vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti - navrhovateľka na území Rakúska študovala a absolvovala viacero kurzov, pričom niektoré mala sprostredkované cez rakúsky úrad práce;

- jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná - do zápisnice, zo dňa 31. marca 2020, navrhovateľka uviedla, že v Rakúsku bývala spočiatku s exmanželom, neskôr v služobnom byte. Počas celej doby pôsobenia v Rakúsku ubytovanie menila 4-krát. Na území Slovenska navrhovateľka vlastní od roku 2002 nehnuteľnosť na bývanie - byt, v ktorom bývala spoločne so svojimi deťmi počas návratov na Slovensko;

- členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely - navrhovateľka bola od júna 2016 zamestnaná výlučne na území Rakúska, takže daňové povinnosti si plnila na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Rakúsko.

20. V tejto súvislosti zároveň uvádzame, že podľa Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti úplne nezamestnaných osôb, ktoré nie sú cezhraničnými pracovníkmi a ktoré mali počas svojho posledného obdobia zamestnanosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný členský štát), je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Na dôvažok navrhovateľka sa v Rakúsku zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - so svojimi deťmi a istú dobu spoločne s manželom.

21. V súlade s týmto rozhodnutím boli celková dĺžka pobytu v zahraničí, pomerne stabilná pracovná situácia vrátane prioritnej a opakovanej orientácie na rakúsky pracovný trh, ale aj rodinná situácia

navrhovateľky (prítomnosť najbližších osôb v Rakúsku), vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti / pravidelné návraty na Slovensko, vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku, prítomnosť niektorých rodinných príslušníkov na Slovensku, zachovanie bankových účtov na Slovensku, hradenie poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, využívanie služieb mobilného operátora na Slovensku/, ktoré navrhovateľka uviedla ako väzby k Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Rakúsku sa navrhovateľka v tomto čase dlhodobo zdržiavala, bývala, trávila pracovný čas aj mimopracovný čas (spolu s najbližšími osobami) a platila zákonné odvody i dane na území Rakúska a poberala sociálne dávky (nemocenskú dávku a opakovane aj dávku v nezamestnanosti) podľa rakúskych právnych predpisov. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov navrhovateľky počas výkonu zárobkovej činnosti na území Rakúska práve na tomto území.

22. So zreteľom na všetky dostupné informácie nie je možné považovať bydlisko navrhovateľky počas jej posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie za zachované na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že navrhovateľka nebola bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistená v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nie je možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

23. V tejto súvislosti ďalej uvádzame, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťňa pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poisťňu a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťňu v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti.

24. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poistenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

25. Navrhovateľka opakovane požiadala o dávku v nezamestnanosti na území Rakúska a túto dávku poberala počas troch období v roku 2016 a naposledy od 1. septembra 2019 do 10. novembra 2019.

26. Podľa údajov nachádzajúcich sa na internetovej stránke Arbeitsmarktservice Österreich www.ams.at, je v súčasnej situácii /šírenie vírusovej pandémie Covid-19/ možné sa prihlásiť na úrade práce prostredníctvom eAMS-Konta elektronicky, príp. telefonicky, následne príslušná pobočka AMS na základe týchto skutočností zašle žiadateľovi Žiadosť o dávku v nezamestnanosti.

27. V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie, podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky.

28. V prípade, keď nezamestnaný požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte ako je štát posledného zamestnania, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, t. j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Doby poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu teda

nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti.

29. V odvolaní navrhovateľka uvádza, že v konaní o jej nároku na dávku v nezamestnanosti Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad, nevzala do úvahy všetky zistené skutočnosti, príp. ich nesprávne posúdila a neaplikovala správne ustanovenia koordinačných predpisov. V tejto súvislosti uvádzame, že v rozpore s § 196 ods. 6 zákona navrhovateľka uvedenú námietku bližšie nešpecifikovala a neuviedla, ktoré skutočnosti neboli pri posudzovaní jej nároku na dávku v nezamestnanosti vzaté v úvahu, príp. boli nesprávne posúdené a ani nekonkretizovala, ktoré ustanovenia koordinačných predpisov mali byť podľa jej názoru v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti aplikované.

30. Odvolací orgán v súvislosti s touto námietkou poukazuje na posledné rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Konkrétne na Sp. zn. 10Sžsk/5/2016, zo dňa 13. decembra 2017, rozsudok Sp. zn. 1Sžso/26/2016, zo dňa 30. januára 2018, a rozsudok Sp. zn. 1Sžsk/38/2017, zo dňa 27. novembra 2018, v zmysle ktorých sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom Sociálnej poisťovne ohľadne bydliska a zároveň považoval napadnuté rozhodnutia za správne a vydané v súlade so zákonom a koordinačnými predpismi. Obdobne rozhodli v roku 2019 a 2020 viacerými rozsudkami aj krajské sudy (Krajský súd v Žiline v rozsudku Sp. zn. 29Sa/15/2019, zo dňa 3. decembra 2019, a v rozsudku Sp. zn. 28Sa/17/2019, zo dňa 10. decembra 2019, Krajský súd v Košiciach v rozsudku Sp. zn. 2Sa/49/2018, zo dňa 5. marca 2019, aj v rozsudku Sp. zn. 1Sa/50/2018, zo dňa 13. septembra 2019, Krajský súd v Trnave v rozsudku Sp. zn. 20Sa/13/2019-76, zo dňa 25. októbra 2019, Krajský súd v Trenčíne v rozsudku Sp. zn. 18Sa/4/2019-53, zo dňa 6. júna 2019, v rozsudku Sp. zn. 25Sa/17/2019-84, zo dňa 20. augusta 2019, v rozsudku Sp. zn. 28Sa/6/2019-79, zo dňa 27. novembra 2019, v rozsudku Sp. zn. 25Sa/41/2019-49, zo dňa 30. januára 2020, aj v rozsudku Sp. zn. 28Sa/9/2020-50, zo dňa 23. septembra 2020, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku Sp. zn. 26Sa/5/2019-86, zo dňa 15. júna 2020, aj v rozsudku Sp. zn. 27Sa/2/2020-73, zo dňa 10. novembra 2020, Krajský súd v Prešove v rozsudku Sp. zn. 2Sa/30/2019-56, zo dňa 25. septembra 2020, Krajský súd v Nitre v rozsudku Sp. zn. 23Sa/16/2020-65, zo dňa 5. októbra 2020).

31. Navrhovateľka v odvolaní namieta, že v jej prípade je rozdiel v stanoviskách príslušných inštitúcií členských štátov, pretože rakúske úrady ju informovali, že o dávku v nezamestnanosti si má žiadať na území Slovenska. Súčasne žiada, aby v jej prípade bolo bydlisko určené dohodou príslušných inštitúcií na Slovensku a v Rakúsku. Na základe uvedeného a za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu veci, Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 26. júna 2020, listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, požiadala príslušnú rakúsku inštitúciu o spoluprácu a o vyjadrenie názoru na centrum záujmov navrhovateľky počas jej posledného zamestnania na území Rakúska. Následne listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, zo dňa 30. júna 2020, upovedomila navrhovateľku o predĺžení lehoty na rozhodnutie vo veci jej nároku na dávku v nezamestnanosti. Nakoľko vyjadrenie príslušnej rakúskej inštitúcie nebolo Sociálnej poisťovni, ústredie, doručené ani v predĺženej lehote na vydanie rozhodnutia, Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 27. júla 2020, vydala rozhodnutie, číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, ktorým prerušila konanie vo veci nároku navrhovateľky na dávku v nezamestnanosti.

32. Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 3. novembra 2020, listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, opätovne urgovala príslušnú rakúsku inštitúciu vo veci určenia bydliska navrhovateľky počas jej zamestnania na ich území, pričom v tejto žiadosti o spoluprácu uviedla, že ak príslušná rakúska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom Sociálnej poisťovne, ústredie, že bydlisko navrhovateľky bolo v predmetnom období na území Rakúska, nech voči uvedenému vznesie námietky do 30. novembra 2020. Do dňa vydania tohto rozhodnutia Sociálnej poisťovni, ústredie, nebolo doručené stanovisko príslušnej rakúskej inštitúcie vo veci posúdenia bydliska navrhovateľky.

33. Nakoľko príslušná rakúska inštitúcia nevyvrátila ani nerozporovala voči záverom Sociálnej poisťovne, ústredie, vo veci posúdenia bydliska navrhovateľky, možno vyvodit', že s takýmto posúdením súhlasí, a teda že aj podľa názoru tejto inštitúcie mala navrhovateľka v čase výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku bydlisko na tomto území.

34. V odvolaní navrhovateľka ďalej uvádza, že počas výkonu práce v zahraničí sa pravidelne vracala na Slovensko (každé dva mesiace). Na pravidelné návraty navrhovateľky na Slovensko (aj keď ich

žiadnym spôsobom nepreukázala) bolo pri posudzovaní miesta jej bydliska prihladené. Podľa názoru odvolacieho orgánu aj keď osoby trvalo usadené v zahraničí niekoľkokrát do roka navštívia niektorých svojich rodinných príslušníkov na Slovensku, strávia s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená to bez ďalšieho, že nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí zotrvať. Uvedené preto bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb navrhovateľky na Slovensku počas jej dlhodobej prítomnosti v zahraničí.

35. Navrhovateľka v odvolaní označuje zmenu trvalého pobytu za formálnu, aby mala lepšie uplatnenie na trhu práce v Rakúsku. V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že bydlisko navrhovateľky nebolo posúdené len na základe skutočnosti, že mala trvalý pobyt na území Rakúska. Pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. Podľa názoru odvolacieho orgánu je nepochybné, že počas vykonávania zárobkovej činnosti v Rakúsku navrhovateľka zvyčajne zdržiavala v Rakúsku, čo znamená, že za miesto jej bydliska je aj bez ohľadu na formálne miesto evidovania trvalého pobytu, nutné považovať Rakúsko.

36. V odvolaní navrhovateľka opisuje

- svoju pracovnú situáciu v Rakúsku (krátkodobé zamestnania, brigády) - od novembra 2010 sa navrhovateľka opakovane orientovala na rakúsky trh práce. Na území Slovenska bola len v krátkodobom pracovnoprávnom vzťahu (od 10. marca 2015 do 14. mája 2015). Na území Rakúska bola navrhovateľka opakovane zamestnaná, vykonávala samostatnú zárobkovú činnosť a opakovane poberala sociálne dávky podľa rakúskych právnych predpisov. Jej posledný pracovný pomer na území Rakúska bol dohodnutý na dobu neurčitú a bol ukončený dohodou zamestnanca a zamestnávateľa z dôvodu návratu navrhovateľky na Slovensko. Počas pobytu v Rakúsku si zamestnanie na území Slovenska navrhovateľka nehládala. Na základe uvedeného je zrejmé, že pracovná situácia navrhovateľky v Rakúsku bola pomerne stabilná a navrhovateľka sa prioritne a opakovane orientovala na rakúsky pracovný trh;

- rodinnú situáciu - deti a exmanžel sa zdržiavali spolu s ňou v Rakúsku, ostatní rodinní príslušníci (sestra, svokra) sa zdržiavajú na Slovensku - na rodinnú situáciu navrhovateľky bolo v konaní ojej nároku na dávku v nezamestnanosti dôsledne prihladené. Na území Rakúska sa zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - so svojimi deťmi a spočiatku i so svojím manželom. V zápisnici, zo dňa 31. marca 2020 navrhovateľka uviedla, že na území Rakúska vykonávajú zárobkovú činnosť aj niektorí jej rodinní príslušníci - otec a súrodenci. Z uvedeného je zrejmé, že rodinná situácia navrhovateľky v Rakúsku bola stabilná a svedčí o vytvorení väzieb navrhovateľky na tomto území;

- bytovú situáciu - v Rakúsku menila svoje bývanie štyrikrát, naproti tomu v Poprade vlastní byt - aj na bytovú situáciu navrhovateľky v Rakúsku a na Slovensku bolo pri posudzovaní jej bydliska prihladené. Na Slovensku navrhovateľka vlastní nehnuteľnosť, ktorú však počas pobytu v Rakúsku reálne nevyužívala na svoje bývanie (iba pri svojich krátkodobých návratoch na Slovensko). Uvedené v porovnaní s ostatnými skutočnosťami, a to najmä v porovnaní s dlhodobým vykonávaním zárobkových činností v zahraničí, jednoznačnou opakovanou orientáciou na zahraničný pracovný trh a v porovnaní s prítomnosťou najbližších osôb v zahraničí, jednoznačným spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska na Slovensku.

37. Navrhovateľka v odvolaní uvádza rôzne ďalšie skutočnosti, ktoré podľa jej názoru taktiež svedčia o jej bydlisku na Slovensku (ponechanie bankového účtu na Slovensku, kúpa auta na Slovensku, dôvody odchodu do zahraničia). Pri posudzovaní bydliska navrhovateľky bolo dôsledne prihladené na všetky zistené skutočnosti. Rozhodujúcim ukazovateľom miesta bydliska sú však skutočnosti stanovené v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia (a to jednak v čl. 11 ods. 1 písm. a) a jednak v čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia), v súlade s ktorým bolo posúdené bydlisko navrhovateľky. Dĺžka prítomnosti na území členského štátu Európskej únie - čl. 11 ods. 1 písm. a) vykonávacieho nariadenia (prerušovane takmer 10 rokov), aj situácia navrhovateľky - čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (pomerne stabilná pracovná situácia, opakovaná orientácia na rakúsky pracovný trh, prítomnosť najbližších osôb v Rakúsku, poberanie sociálnych dávok podľa rakúskych právnych predpisov) jednoznačne preukazujú, že navrhovateľka si bydlisko na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca na území Rakúska nezachovala.

38. V odvolaní navrhovateľka viackrát tvrdí, že jej úmyslom nebolo ostať v Rakúsku natrvalo. V tejto súvislosti uvádzame, že v zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, za rozhodujúci sa považuje úmysel dotknutej osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. V konaní o nároku navrhovateľky na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie jej väzieb na území Slovenskej republiky v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Nakoľko o mieste bydliska navrhovateľky uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo potrebné čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať jej subjektívny úmysel.

39. Súčasne dávame do pozornosti judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Sp. zn. 1Sžsk/38/2017, zo dňa 27. novembra 2018, kde v bode 30. odôvodnenia Najvyšší súd Slovenskej republiky judikuje: „... otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku či rodičom, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (čl. 1 písm. j/ základného nariadenia)“.

40. Ďalej navrhovateľka v odvolaní tvrdí, že Sociálna poisťovňa neinformuje úplne občanov vracajúcich sa zo zahraničia o uplatniteľných právnych predpisoch. Túto námietku navrhovateľky považujeme za nedôvodnú. Všetky informácie ako majú osoby pracujúce v inom členskom štáte Európskej únie postupovať v prípade, ak sa stanú nezamestnané, sú zverejnené na webovej stránke Sociálnej poisťovne -www.socpoist.sk.

41. Navrhovateľka sa domnieva, že príslušnou krajinou na poskytnutie dávky v nezamestnanosti je v jej prípade Slovensko, o čom svedčí vystavenie formuláru U1 príslušnou rakúskou inštitúciou (uvádza, že ak by príslušnou krajinou bolo Rakúsko, nebol by jej vystavený uvedený formulár a priamo by bolo rozhodnuté o jej nároku na dávku v nezamestnanosti). V tejto súvislosti uvádzame, že formulárom U1 dotknutá osoba preukazuje dosiahnutie dôb poisteného zamestnania, príp. samostatnej zárobkovej činnosti, na území iného členského štátu Európskej únie (ale aj nepoisteného zamestnania, výšku príjmu v poslednom pracovnom pomere, dôvod skončenia tohto pracovného pomeru, obdobie poberania dávok v nezamestnanosti v zahraničí). Osvedčenie formulára U1 nie je možné v žiadnom smere považovať za stanovisko príslušnej inštitúcie vo veci bydliska dotknutej osoby, resp. príslušnosti štátu na poskytnutie dávky v nezamestnanosti.

42. V odvolaní navrhovateľka poukazuje na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-76/76, zo dňa 17. februára 1976, vo veci C-102/91, zo dňa 8. júla 1992, aj vo veci C-443/11, zo dňa 11. apríla 2013. V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-76/76, zo dňa 17. februára 1976, aj rozsudok vo veci C-102/91, zo dňa 8. júla 1992, sa týkajú prípadov, v ktorých bol skutkový stav posudzovaný podľa vtom období platnej legislatívy, a to podľa Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva. Toto nariadenie však bolo účinné do 30. apríla 2010, a preto na tieto rozsudky nie je možné v konaní o navrhovateľkinom nároku na dávku v nezamestnanosti prihliadať.

43. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-443/11, zo dňa 11. apríla 2013, sa týka cezhraničných pracovníkov, t.j. zamestnancov alebo samostatne zárobkovo činných osôb, ktoré vykonávajú svoje povolanie na území členského štátu a majú bydlisko na území iného členského štátu, do ktorého sa vracajú spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň. Navrhovateľka sa na Slovensko vracala približne 6-krát do roka, teda nie v takej frekvencii, aby ju bolo možné považovať za cezhraničného pracovníka.

44. Navrhovateľka v odvolaní žiada o aplikáciu čl. 6 vykonávacieho nariadenia. Uvedené ustanovenie - čl. 6 vykonávacieho nariadenia upravuje postup príslušných inštitúcií v prípadoch, ak existuje rozdiel medzi stanoviskami týchto inštitúcií o určení uplatniteľných právnych predpisov, alebo o určení inštitúcie povinnej vyplácať peňažné dávky alebo poskytovať vecné dávky. Opätovne uvádzame, že v navrhovateľkinom prípade k rozdielnym stanoviskám príslušných inštitúcií nedošlo.

45. Dňa 5. januára 2020 bolo Sociálnej poisťovni, ústredie, doručené podanie navrhovateľky, v ktorom žiada o poskytnutie informácií ohľadom prerušenia konania vo veci jej nároku na dávku v nezamestnanosti a o uvedenie úkonov, ktoré boli vykonané za účelom zistenia skutkového stavu veci a spolupráce s rakúskou stranou. V tejto súvislosti upozorňujeme, že navrhovateľka v odvolaní tvrdila, že v jej prípade je rozdiel v stanoviskách príslušných inštitúcií členských štátov vo veci jej bydliska a súčasne žiadala, aby v jej prípade bolo bydlisko určené dohodou príslušných inštitúcií na Slovensku a v Rakúsku.

46. Z uvedených dôvodov považoval odvolací orgán za nevyhnutné požiadať príslušnú rakúsku inštitúciu o spoluprácu a o vyjadrenie stanoviska vo veci bydliska navrhovateľky (listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA. zo dňa 26. júna 2020).

47. Ako je uvedené vyššie v tomto rozhodnutí, príslušná rakúska inštitúcia na túto žiadosť nereagovala ani v predĺženej lehote na vydanie rozhodnutia, preto Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 27. júla 2020. vydala rozhodnutie, číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, ktorým prerušila konanie vo veci nároku navrhovateľky na dávku v nezamestnanosti. Následne Sociálna poisťovňa, ústredie, listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, zo dňa 3. novembra 2020, opätovne žiadala príslušnú rakúsku inštitúciu o stanovisko vo veci určenia bydliska navrhovateľky, pričom v tejto žiadosti o spoluprácu uviedla, že ak príslušná rakúska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom Sociálnej poisťovne, ústredie, že bydlisko navrhovateľky bolo v predmetnom období na území Rakúska, nech voči uvedenému vznesie námietky do 30. novembra 2020, Až po márnom uplynutí lehoty na doručenie prípadnej odpovede príslušnej rakúskej inštitúcie bolo možné v konaní o nároku navrhovateľky na dávku v nezamestnanosti pokračovať, t.j. preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a vydať vo veci odvolania navrhovateľky rozhodnutie.

48. Podmienky vzniku a zániku sociálneho poistenia, vrátane podmienok nároku na dávku v nezamestnanosti sú striktné stanovené zákonom. Zákon neobsahuje ustanovenia o odstránení tvrdosti zákona a neumožňuje Sociálnej poisťovni povoliť výnimky pri nesplnení zákonných podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

49. Z uvedených dôvodov odvolanie žalobkyne zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

II.

50. Včas podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré navrhla zrušiť a vrátiť vec príslušnému správneému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby jej boli nahradené trovy konania. V žalobe poukázala na príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, poukázala na priebeh správneho konania, citovala § 104 ods. 1, 6 zákona, čl. 61, 65 ods. 2, 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia, čl. 11 ods. 1, 2 vykonávacieho nariadenia a uviedla, že ako vyplýva aj zo zápisnice, ktorá bola spísaná pred príslušným zamestnancom Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad dňa 31.3.2020 (ďalej len "Zápisnica"), do roku 2016 nie je sporné to, že bydliskom Žalobkyne bolo územie Slovenskej republiky. Túto skutočnosť nerozporovala ani Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad. Mimo krajinu Žalobkyňa vycestovala občas na turnusy ako opatrovateľka, neskôr tri mesiace ako čašníčka, pravidelne však každé tri týždne dochádzala domov na Slovensko, kde býval v tom čase zvyšok rodiny Žalobkyne a v tomto období jednoznačne možno hovoriť o zachovaní pevných väzieb s územím Slovenskej republiky.

51. Žalovaný sa v odôvodnení Rozhodnutia Žalovaného vyjadroval len k obdobiu do roku 2016, pričom sa výslovne sústredil len na vymedzenie časových úsekov, a túto skutočnosť neposudzoval v širších súvislostiach. Je ale nevyhnutné trvalosť prítomností na území oboch krajín posudzovať z pohľadu sezónnosti vykonávaných pracovných činností. V prípade práce opatrovateľky Žalovaný vôbec neposudzoval skutočnosť, že takáto práca sa takmer výlučne vykonáva turnusovo - teda sa pravidelne striedajú obdobia, kedy osoba vykonáva pracovnú činnosť (často v zahraničí) a potom je zas dlhšie obdobie doma - vo väčšine prípadov so svojou rodinou, kde je zachovanie pevných väzieb nespochybniteľné. Trvalosť prítomností na území tej ktorej krajiny nemožno posudzovať len na základe trvania pracovných zmlúv, nakoľko v prípade turnusovej práce, či sezónne vykonávanej práce môže byť takéto konštatovanie a posudzovanie vo veľkej miere zavádzajúce.

52. Žalovaný tiež riešil obdobie desiatich rokov, pričom pre posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti majú význam maximálne posledné štyri roky. Uvedené je pre samotné konanie dôležité, nakoľko práve rok 2016 bol zlomovým rokom v živote Žalobkyne. Od roku 2016 exmanžel Žalobkyne čoraz častejšie pracoval v Rakúsku, a nakoľko mali so Žalobkyňou maloleté deti, ktorým chýbal, rozhodli sa na krátky čas ísť aj s deťmi do Rakúska. Na Slovensko sa vracali tak často, ako sa len dalo, na predĺžené víkendy, na sviatky, v podstate boli na Slovensku každé dva mesiace (to je uvedené aj v Zápisnici). Slovensko aj v tom čase považovali za svoj domov, kde sa pravidelne vracali a Rakúsko za krajinu, kde dočasne pracovali.

53. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí zo 17. februára 1977 vo veci *Silvani di Paolo v Office National de l'Emploi* (C 76/76) a v rozhodnutí z 8. júla 1992 vo veci *Doris Knoch v Bundesanstalt Jur Arbeit* (C-102/91) (par. 26-28) uvádza, že neexistuje dĺžka pobytu v inej krajine, pri ktorej je možné povedať bez akýchkoľvek ďalších pochybností, že v tomto prípade už nemožno aplikovať ustanovenie článku 65 (resp. článku 71 podľa vtedy platného nariadenia) - ani pokiaľ by niekto žil v krajine výkonu zárobkovej činnosti, nie je možné bez ďalšieho povedať, že v tomto prípade len z tohto dôvodu nevyhnutne dotknutá osoba musela mať bydlisko v členskom štáte výkonu zárobkovej činnosti. Dĺžku pobytu nemožno považovať za jediný rozhodujúci faktor pri posudzovaní miesta bydliska dotknutej osoby. Za rozhodujúce zároveň nemožno považovať ani to, že dotknutá osoba poberala inú dávku v krajine zamestnania.

54. Situácia žalobkyne

Povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosť tejto činnosti a dĺžka trvania každej pracovnej zmluvy.

Ako vyplýva zo Zápisnice, zamestnanie menila Žalobkyňa často. Žiadne zo zamestnaní nebolo dlhodobé a mali skôr charakter prác, aké sa zvyčajne vykonávajú, keď niekto potrebuje dočasné zamestnanie (sú to bežné brigády alebo tzv. štartovacie pozície).

Orientáciu na rakúsky pracovný trh Žalovaný len vydedukoval. Je rozdiel porovnávať samotný proces hľadania práce a výsledok tohto procesu. To, že Žalobkyňa napokon našla (aj keď často krát len dočasne) aspoň nejakú prácu v Rakúsku predsa neznamená, že si neľadala prácu aj na Slovensku (Žalovaný sa nezaoberal tým koľko inzerátov Žalobkyňa prešla, a či prostredníctvom známych nezisťovala informácie o možnej práci na Slovensku - kde bola a stále je doma). Konštatovanie, že Žalobkyňa sa orientovala na rakúsky pracovný trh je preto zavádzajúce a nemusí nič vypovedať o tom, na aký pracovný trh sa Žalobkyňa orientovala. Maximálne to možno vyhodnotiť ako to, kde Žalobkyňa skutočne prácu získala. Posledný pracovný pomer Žalobkyne v Rakúsku trval od 11. novembra 2019 do 29. februára 2020, t.j. ani nie štyri mesiace. Krátkodobé boli aj predchádzajúce zamestnania Žalobkyne. Napriek tomu Žalovaný konštatuje, že pracovnú situáciu Žalobkyne v Rakúsku možno hodnotiť ako stabilnú. Žalobkyňa sa pýta, v čom ju možno považovať za stabilnú? Niekoľko krátkodobých prác, z ktorých žiadna netrvala dlhšiu dobu skôr preukazuje opak stabilnej situácie.

55. Rodinný stav a rodinné väzby

Žalobkyňa je rozvedená od roku 2011 a jej odchod do Rakúska spolu s deťmi mal pomôcť obnove vzťahu. Dcéra Z. síce navštevovala základnú školu v Rakúsku, ale ostala zapísaná do základnej školy v Poprade (a túto v súčasnosti aj opätovne navštevuje). Aj tu možno vidieť úmysel Žalobkyne vrátiť sa po čase domov.

Najbližšia rodina v zmysle základnej bunky matka, otec a deti boli spolu v Rakúsku. Blízka rodina je však aj sestra, tiež svokra - babka detí. Dočasný odchod do Rakúska neznamenal preto pre Žalobkyňu ich opustenie, ale len dočasne väčšiu vzdialenosť, ktorú sa snažila kompenzovať častými návštevami. Bolo a je pre ňu stále dôležité, aby dcéra Z. mala vzťah so starými rodičmi, aby poznala svoje tety, ujo, bratrancov a sesternice.

56. Bytová situácia

Kým v Rakúsku Žalobkyňa menila svoje bývanie celkom štyri krát, na Slovensku má svoj stály domov už dlhé roky v Poprade. Byť v Poprade si Žalobkyňa nechala a nechala si ho preto, lebo sa plánovala vrátiť domov. V Rakúsku Žalobkyňa neplánovala kupovať byt (ani iný druh obydliá) a v každom z prípadov šlo buď o krátkodobý prenájom alebo služobný byt vyslovene súvisiaci s prácou.

57. Úmysel žalobkyne

Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia 987/2009:

„Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. “

S ohľadom na:

- frekvenciu návštev na území Slovenska
- nestabilitu pracovných pomerov Žalobkyne na území Rakúska
- skutočnosť, že Žalobkyňa si ponechala byť na území Slovenskej republiky
- nestálosť bývania v Rakúsku - žiadne vlastníctvo obydliá ani dlhodobý prenájom
- skutočnosť, že dcéra Žalobkyne ostala prihlásená do základnej školy v Poprade
- skutočnosť, že na Slovensku ostala rodina a priatelia, ku ktorým sa pravidelne vracala
- skutočnosť, že si Žalobkyňa ponechala bankový účet na Slovensku
- skutočnosť, že auto si kúpila na Slovensku
- skutočnosť, že dôvodom odchodu bolo zabezpečiť deťom stále rodinné zázemie a prítomnosť otca v ich živote, tiež vyriešiť dočasne zlú finančnú situáciu a zabezpečiť rodinu po dobu, kým nájde spôsob, ako toto zabezpečiť na Slovensku
- skutočnosť, že sa vrátila domov a tento úmysel vrátiť sa a ostať tu jasne preukázala.

58. Žalobkyňa je toho názoru, že všetky skutočnosti preukazujú zachovanie centra záujmov Žalobkyne na území Slovenskej republiky. So zreteľom na tento fakt je preto nevyhnutné považovať Slovensko za bydlisko Žalobkyne počas jej posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie a preto je potrebné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti.

59. Je potrebné dodať, že Žalobkyňa si nevybrala, v ktorom štáte požiadala o dávku v nezamestnanosti. Riadila sa výlučne pokynmi kompetentných zamestnancov, ktorí jej jednoznačne potvrdili, že o dávku si má požiadať na území Slovenskej republiky - v Rakúsku preto o dávku požiadať nemohla.

60. Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. júna 2009 (o rozsahu pôsobnosti článku 65 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti úplne nezamestnaných osôb, ktoré nie sú cezhraničnými pracovníkmi a ktoré mali počas svojho posledného obdobia zamestnanosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný členský štát (ďalej len „Rozhodnutie SK U2“)

61. Podľa bodu 7 Rozhodnutia SK U2:

„Stanovenie, v ktorom štáte majú osoby patriace do týchto kategórií svoje miesto bydliska, sa musí preskúmať individuálne a v prípade osôb uvedených v článku 13 ods. 1 písm. a) a článku 13 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) č. 883/2004 sa to musí vykonať na účely ich poistenia. “

62. Podľa odseku 9 Rozhodnutia SK U2:

„Hoci takéto riešenie je v súčasnosti prijateľné v prípade cezhraničných pracovníkov a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu, už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia článku 65 nariadenia (ES) č. 883/2004 tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. “

63. Žalovaný sa na strane 5 Rozhodnutia Žalovaného odvoláva na Rozhodnutie SK U2 avšak nie v celom kontexte, v akom to stanovuje Rozhodnutie SK U2. Výslovne sa aj v tomto prípade zdôrazňuje, že je potrebné každý prípad posudzovať individuálne a je potrebné skúmať všetky kritériá. Pokiaľ ide o odsek 9 spomínaného rozhodnutia, Žalobkyňa dokonca do tejto kategórie ani nespadá, nakoľko v jej prípade nemožno konštatovať, že mala stabilné zamestnanie - zamestnanie menila každú chvíľu a o stabilite v žiadnom prípade nemožno hovoriť.

64. Rozdielne stanoviská príslušných inštitúcií členských štátov

Posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti nie je také jednoduché, ako to Žalovaný uvádza na strane 6 a 7 Rozhodnutia Žalovaného:

„ V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie podlieha právnym predpisom tohto štátu a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti vy si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t.j. aj na územie Slovenskej republiky."

65. Žalobkyňa pred návrtom na Slovensko zisťovala, kde môže a má žiadať o dávku v nezamestnanosti, aby sa domov mohla vrátiť a nezostať pritom bez príjmu. Na príslušných rakúskych úradoch jej bolo povedané, že o dávku v nezamestnanosti si má žiadať v krajine bydliska a tou je podľa rakúskych úradov Slovensko. Informovali ju, že príslušnou krajinou na poskytnutie dávky v nezamestnanosti je Slovensko a v Rakúsku by jej nárok zamietli. Žiadosť tam podaná nebola, keďže takto bola inštruovaná zo strany kompetentných zamestnancov.

66. Žalovaný uvádza, že v prípade, ak sa občania zaregistrujú v krajine posledného zamestnania, tak sa neskúma centrum záujmov a budú mať nárok na dávku v zahraničí. Očividne tomu ale tak nie je a nielen rakúske úrady posudzujú, kde má osoba bydlisko a zisťujú, či krajina výkonu zamestnania naozaj je aj krajinou bydliska dotknutej osoby. Žalovaný navádza občanov, ktorí sa chcú vrátiť domov, aby v podstate sami určili kde je ich bydlisko, zároveň však neprihliada na to, na čo sama upozorňuje, a síce, že to nie my ako občania rozhodujeme o príslušnosti, ale rozhoduje o tom príslušná inštitúcia.

67. Žalobkyňa spadá pod ustanovenie článku 65 ods. 2 Nariadenia 883/2004 a v takom prípade rakúske úrady postupovali správne, keď za príslušnú inštitúciu označili slovenskú inštitúciu. Zároveň potom nemala možnosť voľby pokiaľ ide o poskytnutie dávky v nezamestnanosti, ale len pokiaľ ide o registráciu pre účely dispozície službám nezamestnanosti. Z histórie a výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že išlo o to zabezpečiť, aby migrujúci pracovníci mali vždy čo možno najlepší prístup k službám zamestnanosti a hlavne čo najväčšie možné šance na opätovné uplatnenie. Predpokladá sa pritom, že každý má najväčšie šance na uplatnenie doma. Výnimkou sú len prípady, keď existuje taká silná väzba vo vzťahu k "novému štátu", že sú lepšie šance zamestnať sa tam.

68. V rozsudku Súdneho dvora z 11. apríla 2013 vo veci C-443/11, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (Holandsko) z 25. augusta 2011 a doručený Súdnemu dvoru 29. augusta 2011, ktorý súvisí s konaním F.P. Jeltens, M.A. Peeters, J.G.J. Arnold proti Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering, iný ako cezhraničný pracovník, ktorý je úplne nezamestnaný je povinný dať sa k dispozícii službám zamestnanosti štátu svojho bydliska. Má možnosť doplnkovo sa dať k dispozícii službám štátu svojho posledného zamestnania, avšak nie na účely získania dávok v nezamestnanosti od tohto štátu, ale iba na účely využitia služieb na opätovné zaradenie do pracovného procesu.

69. Podľa článku 6 Vykonávacieho nariadenia 987/2009:

"Pokiaľ nie je vo vykonávacom nariadení ustanovené inak, ak existuje rozdiel medzi stanoviskami inštitúcií alebo úradov dvoch alebo viacerých členských štátov o určení uplatniteľných právnych predpisov, na dotknutú osobu sa dočasne vzťahujú právne predpisy jedného z tých členských štátov..." a ďalej

"2. V prípade rozdielnosti stanovísk medzi inštitúciami alebo úradmi dvoch alebo viacerých členských štátov vo veci určenia inštitúcie povinnej vyplácať dávky peňažné dávky alebo poskytovať vecné dávky, dotknutá osoba, ktorá by si mohla uplatniť nárok na dávky, ak by v tejto súvislosti nenastal spor, predbežne poberá dávky podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje inštitúcia miesta bydliska dotknutej osoby, alebo ak táto osoba nemá bydlisko na území niektorého z dotknutých členských štátov, podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje inštitúcia, ktorej sa žiadosť predložila ako prvej."

70. Nariadenie 883/2004 ako aj Vykonávacie nariadenie 987/2009 zabezpečili, aby sa nestalo, že sa všetky úrady budú tváriť, že sa ich konkrétny prípad netýka. Podľa koordinačných právnych predpisov

musí vždy existovať príslušný štát. V prípade, ak sa oba možno príslušné členské štáty tvária, že príslušné nie sú, existuje jasný postup pre riešenie tejto situácie, pričom je zároveň stanovené, že občanovi už predbežne patria dávky v nezamestnanosti. Všetko je to preto, aby občan, ktorý nevyhnutne potrebuje prostriedky na prežitie bez týchto prostriedkov neostal možno niekoľko mesiacov len preto, lebo sa úrady nevedia dohodnúť.

71. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad, ako prvostupňový orgán vo veci nesprávne postupovala, keďže neprihliadala na skutočnosť, že sa Žalobkyňa na poskytnutie dávky pýtala aj v Rakúsku. Zo strany rakúskych úradov jej bolo povedané, že nárok na dávku v nezamestnanosti mám na území Slovenskej republiky. Jednoznačne tu existujú dve rôzne stanoviská inštitúcií dvoch rôznych členských štátov. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad bola povinná v tomto prípade posudzovať prípad Žalobkyne spoločne s príslušným rakúskym úradom tak, ako je uvedené v článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia 987/2009 a zároveň uplatňovať inštitút dočasného uplatňovania právnych predpisov a predbežného priznania dávok podľa článku 6 Vykonávacieho nariadenia 987/2009. To sa však nestalo.

72. Žalovaný v súvislosti s uvedeným uvádza (str. 7 Rozhodnutia Žalovaného):

„Navrhovateľka v odvolaní namieta, že v jej prípade je rozdiel v stanoviskách príslušných inštitúcií členských štátov, pretože rakúske úrady ju informovali, že o dávku v nezamestnanosti si má žiadať na území Slovenska. Súčasne žiada, aby v jej prípade bolo bydlisko určené dohodou príslušných inštitúcií na Slovensku a v Rakúsku. Na základe uvedeného a za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu veci, Sociálna poisťovňa, ústredia dňa 26. júna 2020, listom číslo XXXXX-X/XXXX-BA, požiadala príslušnú rakúsku inštitúciu o spoluprácu a o vyjadrenie názoru na centrum záujmov navrhovateľky počas jej posledného zamestnania na území Rakúska. Následne listom číslo XXXXX-X/XXXX-BA, zo dňa 30. júna 2020, upovedomila navrhovateľku o predĺžení lehoty na rozhodnutie vo veci jej nároku na dávku v nezamestnanosti. Nakoľko vyjadrenie príslušnej rakúskej inštitúcie nebolo Sociálnej poisťovni, ústredie, doručené ani v predĺženej lehote na vydanie rozhodnutia, Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 27. júla 2020, vydala rozhodnutie číslo XXXXX-X/XXXX-BA, ktorým prerušila konanie vo veci nároku navrhovateľky na dávku v nezamestnanosti. "

Do tohto momentu Žalobkyňa víta postup Žalovaného, ktorý sa snažil riadne zistiť skutkový stav a napraviť chybu Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad, ktorá sa rozdielnosťou stanovísk vôbec nezaoberala. Následne však Žalovaný na strane 8 Rozhodnutia Žalovaného uvádza:

„Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 3. novembra 2020, listom číslo XXXXX-X/XXXX-BA, opätovne urgovala príslušnú rakúsku inštitúciu vo veci určenia bydliska navrhovateľky počas jej zamestnania na ich území, pričom v tejto žiadosti o spoluprácu uviedla, že ak príslušná rakúska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom Sociálnej poisťovne, ústredie, že bydlisko navrhovateľky bolo v predmetnom období na území Rakúska, nech voči uvedenému vznesie námietky do 30. novembra 2020. Do dňa vydania tohto rozhodnutia Sociálnej poisťovni, ústredie, nebolo doručené stanovisko príslušnej rakúskej inštitúcie vo veci posúdenia bydliska navrhovateľky.

Nakoľko príslušná rakúska inštitúcia nevyvrátila ani nerozporovala voči záverom Sociálnej poisťovne, ústredie, vo veci posúdenia bydliska navrhovateľky, možno vyvodiť, že s takýmto posúdením súhlasí, a teda, že aj podľa názoru tejto inštitúcie mala navrhovateľka v čase výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku bydlisko na tomto území."

73. Takéto konanie, postup a konečné konštatovanie je v rozpore so základnými princípmi slovenského právneho poriadku a práva všeobecne a v rozpore so základnými zásadami akéhokolvek konania, vrátane toho správneho.

74. Žalobkyňa sa ochrany svojich práv domáha opakovane, pričom doposiaľ jej nebola účinne poskytnutá súdna ochrana vyjadrená v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky. Je potrebné uviesť, že účelom dávky v nezamestnanosti je pomôcť preklenúť obdobie, kedy reálne došlo k výpadku príjmu z dôvodu straty zamestnania. Je to však už takmer rok, čo sa Žalobkyňa snaží tohto svojho nároku domôcť, a to len a výlučne z dôvodu kompetenčných sporov medzi príslušnými štátnymi orgánmi dvoch štátov (pričom Nariadenie 883/2004 a Vykonávanie nariadenie 987/2009 takéto situácie výslovne riešia, avšak Sociálna pobočka, Poprad a rovnako tak Žalovaný postupujú v priamo rozpore s týmito právnymi predpismi a neposkytli Žalobkyňi účinnú právnu ochranu jej práv, tak ako mali).

75. Podľa ustanovenia § 195 Zákona o sociálnom poistení:

„ (1) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

(2) Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

(3) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

"

76. Podľa ustanovenia § 196 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení:

(6) Účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú.

Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci.

(7) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy v vzájomnej súvislosti.

77. Žalovaný porušil základné zásady konania vo veciach sociálneho poistenia, keď

a) nezistil presne a úplne skutočný stav veci

b) neobstaral všetky podklady potrebné pre rozhodnutie

c) neobjasňoval dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti

d) nevykonal všetky dôkazy potrebné pre zistenie a objasnenie skutočného stavu veci

e) nehodnotil vykonané dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

78. V uznesení sp. zn. 6 Cdo 143/2011 z 18. januára 2012 vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky právny názor, že:

„Mlčanie možno pokladať za prejav vôle len za predpokladu, že s určitosťou možno usudzovať, že ním bola prejavovaná vôľa určitého obsahu (R 88/1954). Mlčanie môže byť prejavom vôle len vtedy, keď z neho možno vyvodiť záver, že ide o prejav vôle určitého obsahu.“ Súčasne v tomto rozhodnutí dovolací súd vyslovil právny názor, že nemôže, ani mlčky, prejavíť nič ten, kto sa o návrhu ani nedozvedel. "

79. V rozsudku 1Sžd/26/2011 z 28. februára 2012 zasa Najvyšší súd Slovenskej republiky skonštatoval (s ohľadom na základy rímskeho práva), že:

„Mlčanie právu neprislúcha, lebo prehlbuje neistotu spoločnosti („Tacens nec consentire nec contradicere praesumitur“ o tom, kto mlčí, sa nepredpokladá ani že súhlasí, ani že nesúhlasí.“

80. Žalovaný postupoval v rozpore so základnými princípmi práva, keď list adresovaný rakúskej inštitúcii, ktorý bol a je zásadný pre samotné rozhodovanie Žalovaného obsahoval prezumpciu, ktorá je nezlučiteľná s akýmikoľvek zásadami, ktorými sa má orgán verejnej správy pri rozhodovaní riadiť. Výsledkom bol následný absolútne ničím nepodložený a neopodstatnený predpoklad, ktorý Žalovaný použil ako dôkaz pre konštatovanie, že jeho záver o centre záujmu Žalobkyne je správny. Konaním Žalovaného došlo k zásadnému zásahu do práv a právnom chránený záujmov Žalobkyne, v dôsledku ktorého je Žalobkyňa už viac ako rok bez príjmu, ktorý jej mal byť poskytnutý ako podpora v čase nezamestnanosti. Navyiac, v dôsledku tohto absurdného postupu Žalovaného jej nebol poskytnutý predbežný príspevok tak ako mal byť v súlade s príslušnými ustanoveniami Nariadenia 883/2004.

81. K neoddeliteľným znakom právneho štátu patrí zachovávanie princípu ochrany legitímnych očakávaní ako garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06). V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo (rozhodnutie Najvyššieho súdu 2MCdo/1/2015).

82. Princíp právnej istoty spočíva okrem iného v tom, že pravidlá sú jasné a presné a zabezpečujú, že ich dôsledky zostanú pre adresátov týchto pravidiel predvídateľné. Tento princíp tiež súvisí aj so zákazom

arbitrárnosti, ktorý vylučuje, aby orgán verejnej správy postupoval vo veci svojvoľne, v dôsledku ľubovôle, či na základe domnienok, zneužívajúc svoje postavenie a správne uváženie bez akejkoľvek kontroly.

III.

83. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe v podstate zotrvala na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v preskúmanom rozhodnutí a navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

84. Právna zástupkyňa žalobkyne k vyjadreniu žalovanej uviedla, že na strane 2 Vyjadrenia Žalovaného Žalovaný uvádza: „ Z uvedených ustanovení je zrejmá základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu Európskej únie pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky, a to, že slovenská doba poistenia v nezamestnanosti musí byť dosiahnutá ako posledná. Iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. "

85. Žalobkyňa tvrdí, že v jej prípade sú splnené podmienky pre uplatnenie výnimky, nakoľko si zachovala počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky.

86. Podľa článku 1 písm. j) Nariadenia 883/2004:
"bydlisko znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. "

87. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia 987/2009:
"Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:
a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;
b) situáciu dotknutej osoby vrátane:
i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;
ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;
v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. "

88. S ohľadom na článok 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia 883/2004 aj Žalovaný na strane 4 Vyjadrenia Žalovaného konštatuje, že:

„...Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Rakúska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie. "

89. Podľa ustanovenia § 195 Zákona o sociálnom poistení:

„(1) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

(2) Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

(3) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

90. Podľa ustanovenia § 196 ods. 7 Zákona o sociálnom poistení: „Organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy v vzájomnej súvislosti.“

91. Toto ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá patrí medzi určujúce zásady konania o sociálnych dávkach vedeného podľa Zákona o sociálnom poistení. Záleží na príslušnom orgáne akú váhu pripíše konkrétnemu dôkazu, čo však nie je možné stotožňovať so svojvoľou správneho orgánu. Naopak, správny orgán je povinný v rámci odôvodnenia rozhodnutia svoje rozhodnutie riadne argumentačne podporiť, pričom táto podmienka nie je splnená v prípadoch, keď správny orgán v rozhodnutí iba konštatuje, aké dôkazné prostriedky vykonal.

92. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná hodnotiť dôkazy jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Uvedená norma kladie na organizačné zložky Sociálnej poisťovne bremeno priebežného a osobitného hodnotenia každého vykonaného dôkazu (t. j. je potrebné každú svedeckú výpoveď, každú listinu a pod. vyhodnotiť osobitne) a tiež bremeno tzv. komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov.

93. Žalobkyňa opätovne poukazuje na skutočnosť, že práca opatrovateľky, ktorú vykonávala Žalobkyňa, sa takmer výlučne vykonáva turnusovo - teda sa pravidelne striedajú obdobia, kedy osoba vykonáva pracovnú činnosť (často v zahraničí) a potom je zas dlhšie obdobie doma - vo väčšine prípadov so svojou rodinou, kde je zachovanie pevných väzieb nespochybniteľné. Trvalosť prítomností na území tej ktorej krajiny nemožno posudzovať len na základe trvania pracovných zmlúv, nakoľko v prípade turnusovej práce, či sezónne vykonávanej práce môže byť takéto konštatovanie a posudzovanie vo veľkej miere zavádzajúce.

94. Žalovaný uvádza, že skutočnosť, že určité osoby niekoľkokrát do roka navštívia svojich rodinných príslušníkov na Slovensku, strávia s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená, že bez ďalšieho nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí zotvať. Návraty na Slovensko podľa Žalovaného bez ďalšieho nepreukazujú zachovanie väzieb Žalobkyne na Slovensku počas jej prítomnosti v zahraničí. Žalobkyňa odkazuje na vyššie spomenuté ustanovenie § 195 v spojení s ustanovením § 196 ods. 7 Zákona o sociálnom poistení, v zmysle ktorého je potrebné aj návraty Žalobkyne na Slovensko posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Žalobkyňa je presvedčená, že v kontexte ostatných predložených dôkazov splnila podmienku zachovania centra záujmov na území Slovenska, aj keby samotná skutočnosť jej pravidelných návratov na Slovensko túto skutočnosť nebola spôsobilá potvrdiť.

95. Žalobkyňa ďalej v Správnej žalobe poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo 17. februára 1977 vo veci *Silvani di Paolo v Office National de l'Emploi* (C 76/76) a rozhodnutie z 8. júla 1992 vo veci *Doris Knoch v Bundesanstalt für Arbeit* (C-102/91) (par. 2628), kde sa uvádza, že neexistuje dĺžka pobytu v inej krajine, pri ktorej je možné povedať bez akýchkoľvek ďalších pochybností, že v tomto prípade už nemožno aplikovať ustanovenie článku 65 (resp. článku 71 podľa vtedy platného nariadenia) - ani pokiaľ by niekto žil v krajine výkonu zárobkovej činnosti, nie je možné bez ďalšieho povedať, že v tomto prípade len z tohto dôvodu nevyhnutne dotknutá osoba musela mať bydlisko v členskom štáte výkonu zárobkovej činnosti. Dĺžku pobytu nemožno považovať za jediný rozhodujúci faktor pri posudzovaní miesta bydliska dotknutej osoby. Za rozhodujúce zároveň nemožno považovať ani to, že dotknutá osoba poberala inú dávku v krajine zamestnania. Žalovaný v predloženej Vyjadrení Žalovaného namietal, že na toto rozhodnutie nie je možné v konaní o nároku Žalobkyne prihliadať, nakoľko rozsudok vychádzal z Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva (ďalej len „Nariadenie 1408/71“).

96. Žalobkyňa týmto poukazuje na bod 3 Preambuly Nariadenia 883/2004, podľa ktorého: „Nariadenie Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a na ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú

v rámci spoločenstva (4), bolo zmenené a doplnené a aktualizované viac krát, aby sa zohľadnil nielen vývoj na úrovni spoločenstva vrátane rozsudkov Súdneho dvora, ale tiež aby sa zohľadnili. "

97. Účelom prijatia nového nariadenia, ktorým bolo zrušené predtým platné Nariadenie 1408/71, nebolo zrušiť a zmeniť všetky pravidlá upravujúce koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia, iba tieto pravidlá aktualizovať a doplniť tak, aby bol zohľadnený vývoj na úrovni spoločenstva, pričom práve všetky dovtedy vydané rozsudky Súdneho dvora vydané v týchto záležitostiach boli do nového Nariadenia 883/2004 inkorporované. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 30. septembra 2021 vo veci C-285/20 K c/a Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv). Podľa bodu 42 a 43 tohto rozhodnutia:

„(42) Treba uviesť, že zo znenia uvedeného ustanovenia citovaného v bodoch 33 a 34 tohto rozsudku nevyplýva, že by dôvody premiestnenia bydliska dotknutej osoby mali v tejto súvislosti akýkoľvek význam. V tomto zmysle treba pripomenúť, že podľa odôvodnení 4 a 45 nariadenia č. 883/2004 je účelom tohto nariadenia koordinovať vnútroštátne systémy sociálneho zabezpečenia členských štátov s cieľom zaručiť účinný výkon práva na voľný pohyb osôb. Toto nariadenie aktualizovalo a zjednodušilo pravidlá obsiahnuté v nariadení č. 1408/71, pričom sa zachoval cieľ uvedeného nariadenia (rozsudok z 21. marca 2018, Klein Schiphorst, C-551/16, bod 31).

(43) Z ustálenej judikatúry, ktorá sa vyvinula v rámci pôsobnosti článku 71 nariadenia č. 1408/71 a ktorú vzhľadom na vyššie uvedené možno preniesť aj na súvislosti, do ktorých zapadá článok 65 nariadenia č. 883/2004, keďže toto ustanovenie nahradilo uvedený článok 71, vyplýva, že toto ustanovenie má za cieľ vytvoriť pre nezamestnané osoby s bydliskom v inom členskom štáte, ako je príslušný členský štát, výhodnejšie podmienky pri hľadaní nového zamestnania (rozsudky z 22. septembra 1988, Bergemann, 236/87, bod 18; z 8. júla 1992, Knoch, C-102/91, bod 14, a z 29. júna 1995, van Gestel, C-454/93 bod 20). "

98. Argument Žalovaného, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo 17. februára 1977 vo veci Silvani di Paolo v Office National de l'Emploi (C 76/76) a rozhodnutie z 8. júla 1992 vo veci Doris Knoch v Bundesanstalt für Arbeit (C-102/91) nemožno vo veci použiť, nakoľko Nariadenie 1408/71 platilo len do 30. apríla 2010, považujeme v kontexte vyššie uvedeného za absurdný. Ako Žalobkyňa preukázala, tento rozsudok je žiadúce, ba dokonca nutné v danej veci aplikovať, pretože sú to práve rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, ktoré dotvárajú samotné právo a ktoré poskytujú žiadúci výklad európskych noriem.

99. Žalovaný na strane 6 Vyjadrenia Žalovaného uvádza, že:

„Na základe uvedených rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie žalobkyňa tvrdí, že dĺžku pobytu nemožno považovať za rozhodujúci faktor pri posudzovaní bydliska. V tejto súvislosti konštatujeme, že z čl. 11 ods. 1 je nepochybné, že práve dĺžka pobytu v zahraničí je spolu s celkovou situáciou osoby (pracovnou, rodinnou, bytovou a miesto, ktoré je považované za bydlisko osoby na daňové účely) rozhodujúcou skutočnosťou svedčiacou o mieste bydliska dotknutej osoby. "

100. Žalobkyňa uvádza, že:

a) aj samotný Súdny dvor Európskej únie judikoval, že dĺžku pobytu nemožno považovať za jediný rozhodujúci faktor pri posudzovaní miesta bydliska dotknutej osoby;

b) za rozhodujúce zároveň nemožno považovať ani to, že dotknutá osoba poberala inú dávku v krajine zamestnania,

c) sú tu zároveň iné okolnosti a skutočnosti, a to najmä

- frekvencia návštev na území Slovenska

- nestabilita pracovných pomerov Žalobkyne na území Rakúska

- skutočnosť, že Žalobkyňa si ponechala byť na území Slovenskej republiky

- nestálosť bývania v Rakúsku - žiadne vlastníctvo obydľia ani dlhodobý prenájom

- skutočnosť, že dcéra Žalobkyne ostala prihlásená do základnej školy v Poprade

- skutočnosť, že na Slovensku ostala rodina a priatelia, ku ktorým sa pravidelne vracala

- skutočnosť, že si Žalobkyňa ponechala bankový účet na Slovensku

- skutočnosť, že auto si kúpila na Slovensku

- skutočnosť, že dôvodom odchodu bolo zabezpečiť deťom stále rodinné zázemie a prítomnosť otca v ich živote, tiež vyriešiť dočasne zlú finančnú situáciu a zabezpečiť rodinu po dobu, kým nájde spôsob, ako toto zabezpečiť na Slovensku

- skutočnosť, že sa vrátila domov a tento úmysel vrátiť sa a ostať tu jasne preukázala.

je možné konštatovať, že práve v týchto vzájomných súvislostiach nemožno konštatovať, že dĺžka pobytu v zahraničí je v tomto prípade rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú si Žalobkyňa údajne nezachovala centrum záujmov na Slovensku.

101. Povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosť tejto činnosti a dĺžka trvania každej pracovnej zmluvy

102. Žalobkyňa preukázala (a túto skutočnosť Žalovaný nevyvrátil), že zamestnanie menila často. Žiadne zo zamestnaní nebolo dlhodobé a mali skôr charakter prác, aké sa zvyčajne vykonávajú, keď niekto potrebuje dočasné zamestnanie (sú to bežné brigády alebo tzv. štartovacie pozície).

103. Orientáciu na rakúsky pracovný trh Žalovaný len vydedukoval. Žalobkyňa opätovne poukazuje na skutočnosť, že sa Žalovaný nezaoberal tým koľko inzerátov Žalobkyňa prešla, a či prostredníctvom známych nezískovala informácie o možnej práci na Slovensku - kde bola a stále je doma. Konštatovanie, že Žalobkyňa sa orientovala na rakúsky pracovný trh je zavádzajúce a nemusí nič vypovedať o tom, na aký pracovný trh sa Žalobkyňa orientovala. Maximálne to možno vyhodnotiť ako údaj o tom, kde Žalobkyňa skutočne prácu získala.

104. Posledný pracovný pomer Žalobkyne v Rakúsku trval od 11. novembra 2019 do 29. februára 2020, t.j. ani nie štyri mesiace. Krátkodobé boli aj všetky predchádzajúce zamestnania Žalobkyne. Napriek tomu Žalovaný opätovne konštatuje, že pracovná situácia Žalobkyne v Rakúsku bola pomerne stabilná, pretože pracovný pomer bol dohodnutý na neurčitý čas a ukončený z podnetu Žalobkyne. Podľa názoru Žalobkyne nemožno stabilitu pracovnej situácie hodnotiť na základe pracovného pomeru, ktorý trval ani nie štyri mesiace. Žalovaný okrem toho na strane 7 Vyjadrenia Žalovaného uvádza, že:
„ Neskoršie tvrdenia žalobkyne ohľadne jej snahy nájsť si zamestnanie na Slovensku považuje žalovaná za účelové, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že je nepravdepodobné, aby sa snažila zamestnať na Slovensku, pokiaľ sa jej deti trvale zdržiavali na území Rakúska. ”

105. Žalobkyňa si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že:

a) dcéra Žalobkyne počas pobytu v Rakúsku nikdy nebola odhlásená zo základnej školy v Poprade;
b) po návrate na Slovensko dcéra Žalobkyne riadne pokračuje v štúdiu na tejto základnej škole;
c) to, čo Žalovaný považuje za „nepravdepodobné“ v skutočnosti vôbec nepravdepodobné nebolo, nakoľko sa presne to aj v skutočnosti stalo - Žalobkyňa si totiž našla prácu na Slovensku a aj ju na Slovensku hľadala, a to, že v Rakúsku bývali aj jej deti nebolo prekážkou (syn v Rakúsku ostal, Rakúsko nie je na konci sveta a riadne ho navštevuje) a dcéra sa vrátila domov na Slovensko spolu so Žalobkyňou.

106. Najbližšia rodina v zmysle základnej bunky matka, otec a deti boli spolu v Rakúsku. Blízka rodina je však aj sestra, tiež svokra - babka detí. Dočasný odchod do Rakúska neznamenal preto pre Žalobkyňu ich opustenie, ale len dočasne väčšiu vzdialenosť, ktorú sa snažila kompenzovať častými návštevami. Bolo a je pre ňu stále dôležité, aby dcéra Timea mala vzťah so starými rodičmi, aby poznala svoje tety, ujov, bratrancov a sesternice.

107. Kým v Rakúsku Žalobkyňa menila svoje bývanie celkom štyrikrát, na Slovensku má svoj stály domov už dlhé roky v Poprade. Byť v Poprade si Žalobkyňa nechala a nechala si ho preto, lebo sa plánovala vrátiť domov. V Rakúsku Žalobkyňa neplánovala kupovať byt (ani iný druh obydľia) a v každom z prípadov šlo buď o krátkodobý prenájom alebo služobný byt vyslovene súvisiaci s prácou.

108. Žalovaný uvádza, že túto skutočnosť „nemožno vyhodnotiť ako jednoznačný prejav vôle smerujúci k zabezpečeniu bytovej situácie dotknutej osoby na Slovensku, a to najmä z dôvodu, že nie je možné preukázať, či vlastníctvo nehnuteľností nebolo realizované z iných, napr. investičných dôvodov (nehnuteľnosť prenajímať, príp. za výhodných podmienok neskôr predať), alebo z dôvodu rekreačného využívania predmetnej nehnuteľnosti (ako prechodné ubytovanie v prípade návratov na Slovensko). ”

109. Žalobkyňa je naopak toho názoru, že ponechanie bytu v Poprade možno vyhodnotiť ako jednoznačný prejav vôle smerujúci k zabezpečeniu bytovej situácie Žalobkyne na Slovensku, nakoľko:

a) byt do dnešného dňa nepredala
b) byt po celý čas nebolo daný do nájmu tretej osoby
c) aj v súčasnosti je využívaný ako trvalé bývanie Žalobkyne.

110. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia 987/2009:

„Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. “

111. S ohľadom na:

- frekvenciu návštev na území Slovenska
- nestabilitu pracovných pomerov Žalobkyne na území Rakúska
- skutočnosť, že Žalobkyňa si ponechala byť na území Slovenskej republiky
- nestálosť bývania v Rakúsku - žiadne vlastníctvo obydliá ani dlhodobý prenájom
- skutočnosť, že dcéra Žalobkyne ostala prihlásená do základnej školy v Poprade
- skutočnosť, že na Slovensku ostala rodina a priatelia, ku ktorým sa pravidelne vracala
- skutočnosť, že si Žalobkyňa ponechala bankový účet na Slovensku
- skutočnosť, že auto si kúpila na Slovensku
- skutočnosť, že dôvodom odchodu bolo zabezpečiť deťom stále rodinné zázemie a prítomnosť otca v ich živote, tiež vyriešiť dočasne zlú finančnú situáciu a zabezpečiť rodinu po dobu, kým nájde spôsob, ako toto zabezpečiť na Slovensku
- skutočnosť, že sa vrátila domov a tento úmysel vrátiť sa a ostať tu jasne preukázala.

Žalobkyňa je toho názoru, že všetky skutočnosti preukazujú zachovanie centra záujmov Žalobkyne na území Slovenskej republiky. So zreteľom na tento fakt je preto nevyhnutné považovať Slovensko za bydlisko Žalobkyne počas jej posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie a preto je potrebné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti.

112. Nedostatočne a neúplne zistený skutkový stav

113. Imanentným znakom právneho štátu je princíp právnej istoty. Tento princíp spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09).

114. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva správnym orgánom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať na prípady, keď správny orgán urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016).

115. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu (Zbierka č. R 33/2006, R 60/2000) vyplýva, že rozhodnutie správnych orgánov je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ak nie je zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil pri napĺňaní zásady voľného hodnotenia dôkazov alebo utváranie záveru o skutkovom stave a prečo subsumoval skutkový stav pod zvolenú právnu normu. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť správnych orgánov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť. Z odôvodnenia rozhodnutia preto musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

116. Žalovaný uvádza, že o mieste bydliska Žalobkyne nevznikli pochybnosti, avšak v priebehu doterajšieho konania sa riadne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a dôkazmi predloženými zo strany Žalobkyne. Keby tak spravil, nevyhnutne by musel dospieť k záveru, že úmysel Žalobkyne je nutné vziať do úvahy. Žalovaný však v rozpore s ustanovením § 195 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení nezistil presne a úplne skutočný stav vecí, nakoľko jediným podkladom z ktorého vychádzal, bola Zápisnica. Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom opakovane vo svojich rozhodnutiach zdôrazňuje, že skutkový

stav nemožno zistiť len na základe formulára, kde uvedenie skutočností bez ďalších súvislostí môže byť na ujmu žiadateľa (pozri k tomu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Sžso/18/2012).

117. Podľa Rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Sžso/5/2012:

„...Bez podrobného a bezprostredného vypočutia žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť „centrum záujmov dotknutej osoby“ podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Závery žalovanej však nie sú doložené dostatočne vykonaným dokazovaním. Najmä otázku rodinných väzieb nemohla žalovaná posúdiť len na základe formalizovaného tlačíva, ktorého samotné vyplnenie len požadovaných údajov môže byť bez uvedenia súvislostí aj na ujmu žiadateľa. “

118. Ďalej v zmysle toho istého rozhodnutia:

„Ďalej treba pripomenúť, že súčasťou skúmania a zistenia „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v Slovenskej republike, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania o mieste pobytu - výkonu zamestnania. O tejto skutočnosti žalovaná nevykonala žiadne dokazovanie. Prítomnosť žalobkyne v Českej republike nemohla žalovaná považovať bez ďalšieho skúmania za trvalú a stabilnú bez zisťovania aj otázky reálneho bydliska v Českej republike (okrem iného).

119. Napokon bude potrebné, aby žalovaná osvedčila zhodu názorov na bydlisko žalobkyne v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia s príslušnou inštitúciou Českej republiky a následne určila po vzájomnej dohode s touto inštitúciou „centrum záujmov“ dotknutej osoby. Bez vykonania dokazovania o uvedených skutočnostiach rozhodnutie žalovanej nebolo doložené riadne vykonaným dokazovaním a preto súd prvého stupňa nepochybil, keď jej rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. “

120. Žalobkyňa preto konštatuje, že Žalované nedostatočne a neúplne zistila skutkový stav veci a rozhodnutie o zamietnutí dávky v nezamestnanosti bolo preto predčasné a v rozpore s právnymi predpismi.

121. Rozdielne stanoviská príslušných inštitúcií členských štátov

122. Žalobkyňa pred návrtom na Slovensko zisťovala, kde môže a má žiadať o dávku v nezamestnanosti, aby sa domov mohla vrátiť a nezostať pritom bez príjmu. Na príslušných rakúskych úradoch jej bolo povedané, že o dávku v nezamestnanosti si má žiadať v krajine bydliska a tou je podľa rakúskych úradov Slovensko. Informovali ju, že príslušnou krajinou na poskytnutie dávky v nezamestnanosti je Slovensko a v Rakúsku by jej nárok zamietli. Žiadosť tam podaná nebola, keďže takto bola inštruovaná zo strany kompetentných zamestnancov.

123. Je potrebné dodať, že Žalobkyňa si nevybrala, v ktorom štáte požiadala o dávku v nezamestnanosti. Riadila sa výlučne pokynmi kompetentných zamestnancov, ktorí jej jednoznačne potvrdili, že o dávku si má požiadať na území Slovenskej republiky - v Rakúsku preto o dávku požiadať nemohla.

124. Žalovaný uvádza, že Žalobkyňa nepredložila žiadny doklad, ktorým by tieto tvrdenia podporila. Keď však Žalobkyňa vo veci Žalovaného kontaktovala, aby zistila akými ďalšími podkladmi môže prispieť k úplnému zisteniu skutočného stavu veci, bola inštruovaná, aby e-mailom poslala iba kontakt na pracovníčku príslušného rakúskeho úradu, s ktorou vo veci komunikovala (a to aj spravila). Žalobkyňa po celý čas poskytovala plnú súčinnosť Žalovanému, ktorý ju uisťoval, že žiadne ďalšie podklady od nej vo veci nepotrebuje.

125. Podľa článku 6 Vykonávacieho nariadenia 987/2009:

"Pokiaľ nie je vo vykonávacom nariadení ustanovené inak, ak existuje rozdiel medzi stanoviskami inštitúcií alebo úradov dvoch alebo viacerých členských štátov o určení uplatniteľných právnych predpisov, na dotknutú osobu sa dočasne vzťahujú právne predpisy jedného z tých členských štátov... " a ďalej

"2. V prípade rozdielnosti stanovísk medzi inštitúciami alebo úradmi dvoch alebo viacerých členských štátov vo veci určenia inštitúcie povinnej vyplácať dávky peňažné dávky alebo poskytovať vecné dávky, dotknutá osoba, ktorá by si mohla uplatniť nárok na dávky, ak by v tejto súvislosti nenastal spor, predbežne poberá dávky podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje inštitúcia miesta bydliska dotknutej

osoby, alebo ak táto osoba nemá bydlisko na území niektorého z dotknutých členských štátov, podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje inštitúcia, ktorej sa žiadosť predložila ako prvej. "

126. Žalovaný uvádza, že tvrdenie Žalobkyne o existencii dvoch rozdielnych stanovísk inštitúcií dvoch štátov je nekorektné, nakoľko „príslušná rakúska inštitúcia nie je oprávnená posudzovať či dotknutej osobe vznikne resp. nevznikne nárok na dávku v nezamestnanosti podľa právnych predpisov iného členského štátu. " Samotné Nariadenie 883/2004 však existenciu dvoch rozdielnych stanovísk výslovne predpokladá. Netreba pritom zabúdať, že Žalobkyňa nie je zamestnancom Žalovaného a nie je ani právnikom na to, aby mohla čo i len tušiť, kto je vo veci kompetentný rozhodnúť. Sú to preto práve tvrdenia Žalovaného, ktoré sú v tejto veci nekorektné a zavádzajúce.

127. Žalovaný uvádza, že „Podľa názoru žalovanej by bolo v rozpore so zásadou efektívnosti uplatnenia procesných práv účastníka konania ponechať vec meritórne nerozhodnutú, resp. konanie ponechať neprímerane dlhý čas prerušené, a to len z dôvodu pasivity a nečinnosti príslušnej rakúskej inštitúcie. "

128. Žalobkyňa opätovne poukazuje na vyššie uvedený článok 6 Vykonávacieho nariadenia 987/2009, na ktorý Žalobkyňa poukazovala už aj predtým, a ktorý dáva Žalovanému presný návod, ako mal vo veci postupovať. Dodržaním týchto pravidiel by predišiel akémukoľvek prerušeniu konania a kompetenčné spory by sa tak riešili bez toho, aby ujmu utrpel občan, o ktorého právach sa v konaní rozhoduje.

V.

129. Žalobkyňa v žalobe nežiadala o nariadenie pojednávania a žalovaná súhlasila s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Z uvedených dôvodov správny súd podľa § 107 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len SSP) rozhodol bez nariadenia pojednávania. V súlade s § 137 ods. 4 SSP miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku riadne oznámil v zákonných lehotách na úradnej tabuli krajského súdu aj na webovej stránke.

VI.

130. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

131. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

132. Podľa § 23 ods. 2 písm. b) SSP sudca na krajskom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách v sociálnych veciach.

133. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

134. Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

135. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

136. Podľa čl. 61 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia zo dňa 29.4.2004 (ďalej len základné nariadenie), príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie

alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

137. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

138. Podľa čl. 65 ods. 2 základného nariadenia úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydliska v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

139. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

140. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia na účely tohto nariadenia "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva;

141. Podľa čl. 11 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len vykonávacie nariadenie), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje Základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i. povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii. jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii. vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv. v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v. jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi. členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

142. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

143. Správny súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu, v súlade s § 137 ods. 4 SSP miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku riadne oznámil na úradnej tabuli krajského súdu aj na jeho

webovej stránke a dospel k záveru, že postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

144. V danom prípade bolo nesporné, že žalobkyňa v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie o uchádzačov o zamestnanie (od 01.03.2016 do 29.02.2020) nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len zákona).

145. Ako správne uviedli správne orgány, z čl. 61 až 65 ods. 5 základného nariadenia vyplýva základná zásada, ktorou sa treba riadiť pri zohľadnení dĺžky poistenia v nezamestnanosti získaných na území iného členského štátu Európskej únie, t.j. nie na území Slovenskej republiky.

146. Započítanie dĺžky poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie pre účely § 104 zákona predstavuje výnimku, keď túto dobu možno zohľadniť na účely nároku na dávku v nezamestnanosti jedine v prípade, ak si žiadateľ zachová centrum záujmu a bydlisko na území Slovenskej republiky.

147. Je potrebné zdôrazniť, že ani rozsiahla judikatúra najvyššieho súdu či krajských súdov nedáva jednoznačný „návod, či odpoveď“ ako v takýchto prípadoch postupovať, nepochybne však z týchto rozhodnutí vyplýva, že každú vec je potrebné posudzovať individuálne v kontexte s konkrétnym zistením skutkového stavu toho ktorého žiadateľa o dávku v nezamestnanosti.

148. V predmetnej veci mal príslušný správny orgán na základe informácií získaných zo žiadosti o dávku v nezamestnanosti, z vyhlásenia žalobkyne zo dňa 23.03.2020, z formulára U1, ako aj zo zápisnice zo dňa 31.03.2020 o vypočutí žalobkyne preukázané, že žalobkyňa sa na území Rakúska prerušovane zdržiavala od novembra 2010 do februára 2020, t.j. v období trvajúcich takmer 10 rokov.

149. Z informačného systému Sociálnej poisťovne bolo zistené, že pred odchodom do zahraničia bola žalobkyňa naposledy poistená v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky z pracovného pomeru, ktorý trval od 08.11.2006 do 02.05.2007. Z údajov, ktoré žalobkyňa uviedla do zápisnice zo dňa 31.03.2020, ale ja z formulára U1, ktorý príslušná rakúska inštitúcia osvedčila dňa 04.03.2020 vyplýva, že žalobkyňa sa od novembra 2010 orientovala na rakúsky pracovný trh (s výnimkou obdobia od 10.03.2015 do 14.05.2015, kedy bola v pracovnoprávnom vzťahu na území Slovenskej republiky). V období od novembra 2010 do februára 2020 bola žalobkyňa opakovane zamestnaná na území Rakúska, vykonávala samostatnú zárobkovú činnosť na území Rakúska a poberala viaceré sociálne dávky podľa rakúskych právnych predpisov (nemocenskú dávku a opakovane dávku v nezamestnanosti). Vo vyhlásení žiadateľka na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 23.03.2020 uviedla, že jej posledné zamestnanie na území Rakúska trvalo od 11.11.2019 do 29.02.2020. tento pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú a bol ukončený dohodou zamestnanca a zamestnávateľa (z dôvodu návratu žalobkyne na územie Slovenska). Súčasne žalobkyňa uviedla, že počas pobytu v Rakúsku si zamestnanie na území Slovenska neľadala.

150. Ďalej žalovaný aj prvostupňový správny orgán okrem iného šetrením zistili, že žalobkyňa sa na území Rakúska zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - deťmi (dcéra od septembra 2016 do februára 2020 navštevovala základnú školu na území Rakúska, plnoletý syn aj po návrate žalobkyne na Slovensko ostal v Rakúsku, kde vykonáva zárobkovú činnosť). Do zápisnice zo dňa 31.03.2020 žalobkyňa uviedla, že do rakúska odchádzala za otcom detí a taktiež, že na Slovensku sa vrátila z dôvodu ukončenia vzťahu (podľa údajov, ktoré uviedla v žalobe je však rozvedená od roku 2011). Na území Rakúska pracovne pôsobí aj otec žalobkyne aj jej súrodenci, matka sa zdržiava na území Slovenska. Počas výkonu zárobkovej činnosti sa žalobkyňa na Slovensko vracala približne 6-krát ročne. Žalobkyňa na území Rakúska študovala a absolvovala viacero kurzov, pričom niektoré mala sprostredkované cez rakúsky úrad práce. Do zápisnice zo dňa 31.03.2020 žalobkyňa uviedla, že v Rakúsku bývala spoločne s exmanželom, neskôr v služobnom byte. Počas celej doby pôsobenia v Rakúsku ubytovanie menila 4-krát. Na území Slovenska žalobkyňa vlastní od roku 2002 nehnuteľnosť na bývanie - byt, v ktorom bývala spoločne so svojimi deťmi počas návratu na Slovensko.

151. Vzhľadom na tieto v správnom konaní preukázané skutočnosti správny súd podporuje záver správnych orgánov, že centrum záujmov žalobkyne sa v čase podania žiadosti o dávku v

nezamestnanosti nachádzalo v Rakúsku. Za podstatnú správny súd v predmetnej veci vyhodnotil tú skutočnosť, že žalobkyňa sa dlhodobo, aj počas celej rozhodnej doby zdržiavala na území Rakúska so svojim bývalým manželom, deťmi, otcom, ktoré možno považovať za najbližších príbuzných žalobkyne, rakúsky úrad práce jej sprostredkoval zamestnanie, v Rakúsku poberala dávku v nezamestnanosti a nemocenské dávky, čo všetko podľa správneho súdu signalizuje, že centrum záujmov žalobkyne bol na území Rakúska. Všetky ostatné argumenty uvádzané v žalobe, že za blízku rodinu je potrebné považovať aj sestru, svokru, babku, ktoré ostali na Slovensku, byť na Slovensku, frekvencia návštev na Slovensku, nestabilný pracovný pomer na území Rakúska, skutočnosť že dcéra ostala do Základnej školy v Poprade, ponechanie bankového účtu na Slovensku, kúpa motorového vozidla na Slovensku, neboli spôsobilé zvrátiť vyššie uvedené zistenia.

152. Aj podľa správneho súdu zistené skutočnosti a okolnosti nasvedčujú úmyslu žalobkyne v rozhodnom období bývať v zahraničí, v Rakúsku a nie je rozhodujúcou skutočnosť, aké dôvody žalobkyňa viedli k zmene tohto rozhodnutia a k vráteniu sa na Slovensko. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom žalovaného, že žalobkyňa si bydlisko v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a centrum záujmov nezachovala na území Slovenska. Pokiaľ by v takomto prípade bola priznaná dávka v nezamestnanosti na Slovensku, predmetný postup by nezodpovedal účelu, ktorý sleduje základné nariadenie a to rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných prostriedkov medzi inštitúciami prijímajúcimi poisťovne a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky.

153. Správne žalovaný poukázal na čl. 61 ods. 2 základného nariadenia, ktorého cieľom je podporiť hľadanie práce v inom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťovanie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávok v nezamestnanosti. V zmysle koordinačných predpisov platí, že pri výkone zárobkovej činnosti by si zamestnanci mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. Žiadosť sa potom posudzuje podľa právnych predpisov príslušnej krajiny. Nesplnenie podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom štáte nezakladá automatický nárok na priznanie dávky v inom členskom štáte EÚ.

154. Postup Sociálnej poisťovne, ktorá automaticky bez ďalšie nezohľadnila doby poisťovania získané na území Rakúska, ktoré by bolo možné zohľadniť len podľa § 65 základného nariadenia, teda v prípade zachovania bydliska a pevných väzieb so Slovenskom, ak pristúpila k posudzovaniu otázky ich zachovania u žalobkyne, resp. či došlo alebo nedošlo k preneseniu centra záujmu žalobkyne v tomto období do Rakúska, bol správny.

155. Žalovaná v potrebnom rozsahu reagovala aj na námietku žalobkyne týkajúcu sa rozdielnych stanovísk príslušných inštitúcií členských štátov vo veci jej bydliska a vo veci jej žiadosti, aby v jej prípade bolo bydlisko určené dohodou príslušných inštitúcií na Slovensku a v Rakúsku. Ako správne uviedla žalovaná, z uvedených dôvodov požiadala príslušnú rakúsku inštitúciu o spoluprácu a o vyjadrenie stanoviska vo veci bydliska navrhovateľky listom zo dňa 26.06.2020 č. XXXXX-X/XXXX-BA.

156. Keďže príslušná rakúska inštitúcia na túto žiadosť nereagovala ani v predĺženej lehote, vydala žalovaná rozhodnutie ktorým prerušila konanie vo veci nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti. Následne listom zo dňa 03.11.2020 č. XXXXX-X/XXXX-BA opätovne požiadala rakúsku inštitúciu o stanovisko vo veci určenia bydliska žalobkyne, pričom v tejto žiadosti o spoluprácu uviedla, že ak príslušná rakúska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom žalovanej, že bydlisko navrhovateľky bolo v predmetnom období na území Rakúska, nech voči uvedenému vznesie námietku do 30.11.2020. Až po márnom uplynutí lehoty na doručenie prípadnej odpovede príslušnej rakúskej inštitúcie rozhodol správny orgán o žiadosti žalobkyne o dávku v nezamestnanosti.

157. Správny súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie žalovanej aj prvostupňového správneho orgánu sú rozhodnutiami zákonnými, vydanými v súlade s vyššie citovanou právnou úpravou. Napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 209 zákona.

158. Rozhodnutie žalovanej vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, je z neho zrejmé ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bola vedená žalovaná pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala. Žalovaná vec správne

právne posúdila, pričom sa náležite vysporiadala s odvolacími námietkami žalobkyne, svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnila.

159. Z uvedených dôvodov správny súd jednotlivé žalobné námietky považuje za nedôvodné zastávajúc názor, že zistenie skutkového stavu žalovanou, ako aj prvostupňovým správnym orgánom bolo dostačujúce na riadne posúdenie veci.

160. Správne orgány v potrebnom rozsahu posúdili kritéria v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ktoré dôsledne vyhodnotili a dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnili.

161. Z uvedených dôvodov správny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

162. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 veta prvá SSP. Žalobkyňa nebola v konaní úspešná a nenastal ani dôvod uvedený v § 168 veta prvá SSP, podľa ktorého žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 S.s.p.).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1,2 S.s.p.).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1,2 S.s.p.).